Ч. 45. Пятниця 27 лютого (11 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Галабурди в Празї. — Болгарско-турецкі переговори. — Росийско-японьска війна).

По оногдашній заяві президента міністрів дра Кербера забрав голос пос. Крамарж і серед криків шенерерівців поставив внесенє на отворенє дискусиї над заявою дра Кербера. — Відчитуванє всіляких внесень та інтерпеляций потягуло ся аж до 5 год. Серед внесень єсть богато таких, котрі поставили Молодочехи в цїли обструкцийній. Пос. Брайтер інтерпелював в справі чутки мобілїзациї австрийскої армії і мійскої господарки у Львові. Пос. Бржезновский і другі молодоческі посли поставили інтерпеляциї в справі послїдних подій в Празї.

На вчерашнім засїданю відповідав др Кербер на інтерпеляциї в справі демонстраций в Празї. Відповідь др. Кербера дала деяким ческим і нїмецким послам нагоду до бурливих демонстраций. Посли Фресль, Кьофач, Бакса і Хоц завели з Шенерерівцями крикливу перепалку. Президент міністрів мусїв переривати свою бесїду, аж настав спокій. Ледви що зачав говорити, як ческі посли підняли знов крики. Президент палати дзвонив безнастанно і взивав до порядку послів Фресля, Кльофача та Хоца, але то нічого не помагало; посли тоті кричали заєдно: „Абцуґ Кербер!“ „То скандал!“ і т. д. Др. Кербер говорив дальше, але з причини страшенного крику не було чути його бесїди. Коли скінчив, на лївици відозвали ся демонстрацийні оплески, а Чехи підняли ще більший крик. Пос. Кафтан поставив внесенє на отворенє дискусиї над відповідею дра Кербера. Заворка ставив поіменне голосованє над внесенем Кафтана, але ніхто его не піддер. Остаточно внесенє Кафтана відкинено. Відтак відчитано інтерпеляциї і внесеня. Пос. Дик домагав ся вибраня окремої комісиї для висказаня нагани пос. Ірови, котрий на попереднім засїданю оскорбив ческий нарід. По тім вела ся дальша дебата з попередного засїданя над внесенем пос. Сілєнія в справі подій підчас сокільских торжеств в Іглаві.

У ческого намістника ґрафа Куденгове в Празї явила ся оногди депутация Ради міста з бурмістром др. Србом на чолї і жалувала ся на послїдні розрухи. Др. Срб в своїй промові заявив, що серед ческого населеня з причини послїдних подій настало огірченє і просив намістника іменем репрезентациї міста, щоби зробив конець подібним подіям. Провокацийне поведенє нїмецких студентів — казав др. Срб — викликує велике огірченє серед ческого населеня. На то заявив намістник, що нїмецким студентам заказано уряджувати т. зв. „бумель“ на Перекопах, але позволено їм проходжувати ся малими громадами. Студенти так і роблять, але Чехи уважають то зараз за провокацию, скоро лиш один студент появить ся в т. зв. буршівских красках і тому то прийшло до немилих подій. Вина за то спадає на тих, котрі завізвали товпу, щоби прибула на Перекопи і не позволила там побувати нїмецким буршам. Наконець висказав намістник бажанє, щоби всї держали ся єствуючих приписів, а спокій буде удержаний. Бурмістр здав звіт з авдиєнциї у намістника і постановлено видати відозву взиваючу ческу людність, щоби в інтересї чести ческого народу здержала ся від всяких непокоїв.

Сими днями наспіла була з Константинополя вість, що турецко-болгарскі переговори, котрі на якийсь час були перервали ся, мають бути закінчені з великим хісном для обох сторін і взагалї для відносин на Балканї. Тоті переговори розпочали ся були ще перед з'їздом монархів в Мірцштеґ, а то по тій причинї, що анї Болгария, анї Туреччина не були вдоволені із заповідженних реформ. Болгария не була вдоволена, бо реформи не відповідали еї ожиданям, а Туреччина знов хотїла би була позбути ся контролї обох союзних держав. Розпочаті ще перед з'їздом в Мірцштеґ переговори межи Софією а Константинополем розпочав

---

21)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин.)

(Дальше).

Я обернув ся трохи, щоби подивити ся крізь ясне сьвітло по заду — море і небо спливають ся разом в одну і ту саму блїдо-голубу ясність. Підо мною море синявих дахів аж по сам тихонький, рівний як зеркало залив, а сподом вкритих зеленими лїсами горбів, що окружають місто з обох боків, понад тим колесом зелених горбів піднимає ся індиґово-сина сильвета цїлого ряду шпилястих гір. Понад ними в незміримій висоті красує ся щось невисказано милого, щось величавого, якийсь самотний, снїгом вкритий вершок, такий якийсь білий і мрачний, як би не то, що всї від найдавнїйших часів знають его вид, то можна би гадати, що то якась хмара. Спода его не видко; лиш понад лїнію вічного снїгу виставає мрачний вершок, мов би дух якоїсь гори межи яснїючим краєм а яснїючим небом — то сьвята гора Фуджіяма, котра не має собі рівної.

Я іду дальше, лїзу по сходах до другої брами з такими самими випускаючими воду потворами та покрученими змиями і входжу на подвірє, де хороші вотивні лїхтарнї з каменя стоять мов би якісь памятники. З правого і лївого боку видко два сидячі дивовижні льви, самця і самицю, льви Будги. Понад ними піднимає ся довгий, низький, легкий будинок з вигнутим причілкуватим дахом із синої дахівки і три деревляні ступенї перед входом. Боки того будинку суть прості деревляні стїни обліплені папером. То сьвятиня.

На сходах здоймаю і лишаю мої чоботя, якийсь молодий мужчина розсуває на боки стїни, що замикають вхід, і усьміхаючись витає мене глубоким поклоном. Входжу до середини і чую під ногами мягкі грубі мати, в котрих тонуть ноги мов би в перинах. Передо мною видніє ся величезна чотирокутна комната, наповнена якимсь дивним запахом; то запах японьского кадила. Але по яскравім блеску сонця сьвітло тут ослаблене папером і подобає на сьвітло місяця. Через якийсь час не можу видїти більше нїчого, як лиш поблискуючі позолочення в лагіднім сумерку. Відтак, коли моє око вже трохи привикло до темноти, виджу перед стїною, що засланяє найсьвітлїйше місце, якісь величезні цьвіти, що серед мрачного білого сьвітла виглядають мов би якісь сильвети. Підходжу близше і виджу, що то паперові цьвіти, символичні, красної барви цьвіти льотосу з кучерявим листєм, що з верха позолочене а із середини зелене. В темній глубинї тої сьвітлицї, напроти входу, єсть вівтар Будги, богатий, високий вівтар, заставлений бронзовими і позолочуваними предметами, заставлений з правого і лївого боку шафками і виглядає мов би якась малесенька золота сьвятиня. Але не виджу нїякої статуи. Лиш якісь загадочні, незрозумілі для мене предмети з полїрованого металю, що сьвітять ся серед темноти...

Молодий мужчина, що завів мене до сьвятинї, приступає тепер до мене і показуючи на якийсь богато украшений предмет межи ґрупами канделябрів на вівтари, відзиває ся до мене на моє превелике диво дуже добре по анґлїйски: „То шафа Будги!“

— Я хотів Будзї зложити жертву — кажу.

— Не потреба — відповів він з чемним усьміхом.

Але я обстаю при своїм і він кладе мою лепту на вівтар. Відтак просить мене, щоби я зайшов до его комнати на однім крилї будинку, великої, ясної комнати без меблїв, але вистеленої красними матами. Ми посідали собі на землї і балакаємо. Він каже менї, що він студент в сьвятинї. Він виучив ся в Токіо по анґлїйски і говорить якимсь дивним наголосом, але добираними словами. Наконець питає ся мене:

— Чи Ви будгіст?

— То нї — кажу.

— А чому ж Ви приносите жертву, коли не вірите в Будгу?

— Я почитаю красу его науки і шаную віру его поклонників.

— А в Анґлїї та Америцї є також будгісти?

— Є бодай богато таких, що інтересують ся будгістичною фільософиєю.

Він виносить з алькиря маленьку кни-

знову успішно репрезентант Болгариї Начович і здасєь, доведе їх щасливо до кінця. Туреччина поробила Болгариї деякі концесиї, а тепер мабуть годить ся також на справу амнестиї для македоньских втікачів та єстова також поробити пільги в пограничнім руху після бажаня Болгариї. За то зобовязує ся Болгария пильнувати строго своєї границї, щоби до Македониї не переходили ватаги ворохобників.

Намістник Алексієв в телєграмі до царя з дня 8 с. м. подав ще деякі близші вісти о бомбардованю Владивостока, котрі однакож не вказують нїчого важнїйшого; потверджують лиш то, що вже знає ся. Телєграма зазначує, що серед залоги панує добрий дух і приготовленя российских батерий підчас атаку Японцїв відбували ся знаменито. Все промавляє за тим, що японьский атак мав на цїли розвідати, чи у Владивостоцї стоїть российска фльотиля. Войскові знатоки припускають навіть, що Японцї задля того, що стріляли до міста з дуже далека, не уживали навіть дуже дорогих острих набоїв і замість видати бомби напознені лїдитом, наповняли їх горохом, як то робить ся при стріляню підчас вправ. Сїй обставинї треба приписати, що японьскі бомби не вибухали.

Важна єсть вість, яка наспіла з Пекіну, після котрої российский посол в Пекінї мав повідомити хіньске правительство, що коли оно не зробить конець нищеню телєграфічних лїнїй і зелїзниць розбишаками (очивидно Хунґузами), то Росия буде уважати заяву хіньскої неутральности за неважну. Із сего виходило би з одної сторони, що Хунґузи непокоять российску армію в Манджуриї, а з другої сторони, що Росия хотїла би змусити Хіну до стереженя зелїзниць, щоби тим способом мати більше войска, а хіньске правительство не хоче на то пристати.

Новинки.

Львів дня 10-го марта 1904.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала: О. Вал. Точка заступником римо-кат. катихита в ґімназиї в Дрогобичи, Клявд. Солярского суплєнтом в мужескій семинариї учит. в Тернополи; — перенесла: Стан. Юхновича, суплєнта в муж. семинариї учит. в Заліщиках, до такоїж семинариї в Сокали; — затвердила: вибір кн. Юл. Пузини і Йос. Капка на відпоручників ради пов. до ц. к. окружної ради шкільної в Чесанові; о. Вал. Ґанкевича і Яросл. Пашковского на відпоручників ради пов., а дра Юл. Ольпиньского на відпоручника ради громадскої до окружної ради шкільної в Теребовли; Ів. Рампали уч. 1-кл. шк. в Яблінцї на представителя учительства до окр. ради шкільної в Турцї, Вол. Кшиштофовича управ. 2 кл. школи в Новосїлцї на представителя учительства до окр. ради шкільної в Заліщиках; — іменувала в народних школах: Йос. Тенненбавма уч. 3-кл. шк. видїлової в Тернополи, Викт. Миґоцкого уч 6-кл. школи в Кутах, Ем. Наврoцкого упр. 5 кл. шк. в Копичинцях. Ів. Домбровского упр., Мих. Густовича учит. 4-кл. шк. в Самборі, Ядв. Кравс і Вільг. Міссон уч. 4-кл. шк. женьскої в Бродах, Стеф. Войцїховского учителем 4-кл. шк. видїлової в Тернополи, Ванд. Вшелячиньску уч. 4 кл. шк. видїлової женьскої в Тернополи, Вас. Мединьского уч. 4-кл. шк. мужескої на передмістю Микулинецкім в Тернополи, Елеон. Дудикевичівну управ., Ів. Пелехівну і Блянку Ґекерівну учит. 4-кл. шк. женьс. в Куликові, Брон. Бойківну уч. 4-кл. шк. в Стрілисках; дальше іменувала управителями 2-кл. шкіл: Ів. Славского в Деренівцї, Вол. Ярошевского в Дикові старім, Ил. Савчака в Пристани, Йос. Глодкевича в Підгорках; учителями і учительками 2-кл. шкіл: Ант. Пахутівну в Березовици великій, Ан. Пакликовску в Медицї, Фр. Пйотровску в Залїсю, Викт. Томашевску в Реклинци, Ів. Лисого в Кошляках. Ґен. Буцманюк в Станимирі, Мар. Шельмбаверівну в Гамачеві, Анну Савчакову в Пристини; — учителями і учительками 1 кл. шкіл: Викт. Мозоловского в Клещівни Марию Тибинку в Ходновичах, Ему Шумон в Волосткові, Ем. Витомирского в Козьовій, Соф. Чеховичівну в Уднові, Соф. Олянковску в Славску, Ядв. Гельденбурґ в Стинаві вижній, Волод. Підгайного в Полоничній, Теоф. Буковского в Дїї, Ів. Розкошівну в Скалатї старім, Ів. Партику в Жеребках королївских, Викт. Перуцку в Новосичах, Як. Скорупского в Нисмичах і Мих. Лозиньского в Бабичах.

— **Доля еміґрантів.** З Освіцима доносять до львівских часописий: Перебуває тут до 2000 Русинів з Галичини всхідної, котрі нїгде не можуть найти працї. Вичерпали вже всї средства і терплять голод. Комісар поліциї в Освіцимі пан Кржижановский всіми силами старає ся, аби охоронити їх від голоду.

— **Намірена крадїж.** Оногди вечером около 9-ої години дістали ся два злодії крізь комин до склепу п. Юліяна Домбровского, золотника. Однако п. Домбровский має в своїм склепі устроєні алярмові дзвінки електричні. Отже такий дзвінок остеріг п. Домбровского, що хтось закрав ся до склепу. Післано по поліцию і справдї найдено відтак в склепі за печию схованого звістного злодія Авраама Рота. Товариш єго утїк. Завдяки алярмови злодії не вспіли нїчого украсти.

— **З Бродів** пишуть: Тутешнє староство остерегло афішами перед еміґрацию до Америки північної, де відносини для робітників промислових так погіршили ся в послїдних часах, що більша їх часть мусить вертати до старого краю в найбільшій нуждї.

— **Фальшівництво старинностий.** Професор одеского унїверситету Штерн викрив в Одесї систематичну фабрикацию грецких старинностий і продаванє тих фабрикатів за великі гроші. Звичайну грецку вазу, привезену з Атен, фальшівники прикрашують рисунками з мітольоґії і збувають як старинність. Таких фальсифікатів розійшлось безліч по цїлім полудни Росиї.

— **Відкрите фальшівників монет.** Італіяньскі власти в Удіне відкрили шайку фальшівників 20-коронових австрийских паперів. Коло Бордано

жочку і подав менї. То анґлїйске виданє А. Ольворта „Будгістичний катехізм“.

Чому у вашій сьвятини нема образа Будги? — питаю.

— Єсть малий в шафі над вівтарем — відповів студент — але шафа замкнена; маємо ще кілька великих, але образ Будги тут не завсїгди виставлений, лиш в сьвята, а декотрі образи виставляють ся навіть лиш на один або два днї в роцї...

Крізь розсунені паперові стїни можу видїти з мого місця, як мужчини і жевщини ідуть горі сходами; они вклякають перед входом до сьвятинї і молять ся. Вклякають з такою щирою побожностию і так природно повабно, що вклякане наших европейских побожних в порівнаню з тутешним виглядає на якесь незручне спотикуванє. Лиш декотрі складають руки до молитви, иньші плещуть ними три-чі досить голосно і поволи, відтак схиляють голову, молять ся хвильку тихо, встають і виходять.

Коли я так балакаю з тим молодим мужчиною, входить старший єрей сьвятинї, дуже старенький дідусь, котрого ведуть два молодиї єреї. Мене представляють їм — всї три покланяють ся глубоко а я виджу при тім обголені до чиста їх голови. Всї три сїдають відтак на землю так само, як їх божки. Менї впадає то в очи, що они не усьміхають ся, сидять як би якісь божки, але їх косі очи придивляють ся менї дуже уважно, підчас коли студент товмачить їх питаня а я розповідаю їм про наші переклади „Сьвятих книг Всходу“ і т и. Они слухають і не відповідають анї слова на переложені студентом мої замітки. Вносять чай і подають єго в маленькій філїжаночцї на мідяній підставцї, що виглядає як листок льотоса. Просять, щоби я взяв якесь тїсточко, на котрім витиснений знак „свастіка“ — староіндийский символ закона.

Я встаю і хочу іти а они всї три встають також. На сходах питає мене студент, як я називаю ся і яка моя адреса, бо каже, що єго вже не буде в сьвятини а він хотїв би мене відвідати.

— А Вам як на імя? — кажу я на то.

— Кличте мене Акіра — відповідає він.

На порозї поклонив ся я на прощанє а они всї відклонили ся низько аж до самої землї, так що я побачив одну синьо-чорну голову і три такі лисини як голі колїна. Я відходжу і лиш Акіра усьміхає ся.

Чому в Японії дерева такі милі? У нас цвитучі вишнї або сливи то нїчо незвичайного; але тут они таке чудо краси, що чоловік, хоч би й кілько перед тим наслухав ся о тім, коли видить той цьвіт, то таки аж не знає, що на то казати. Не видко нїякого листя, лиш нїби одну велику хмару цьвіту. Може то длятого, що тутешнї люди дуже любують ся в цьвітах і здавен давна плекають цьвіти і садовину а она нїби з вдячности за то украшає ся цьвітами, як украшає ся люблена жінка, щоби сподобати ся чоловікови.

І знову іду японьскими улицями. Доми стоять вже рідше сподом вздовж горба, місто нїби тоне в малих долинах і наконець щезає зовсїм. Ідемо крутою доріжкою, з котрої видко море. Зелені горби спадають стрімко з правого боку до дороги а з лївого боку, далеко в долинї, видко на великім просторі чорно-сірі надуви піску та охаби солоної води аж до того місця, де видко запінені филї, що виглядають здалека мов би біла, заєдно фалююча смуга. Приплив минув а на піску видко тисячі людий, що збирають морскі скальки; они похилені виглядають здалека мов би які комарі. А декотрі вертають вже домів попри нас з повними кошами — дївчата майже з такими рожевими личками, як лиця анґлїйских дївчат.

Інрікіша котить ся дальше, а горби при дорозї стають щораз висші. Нараз стає Ча перед найвисшими і найстрімкійшими сходами від сьвятинї, які я доси видїв. Я лїзу і лїзу, — иноді мушу й пристанути, щоби відпочити, аж наконець зовсїм змучений і задиханий доходжу до цїли. Виджу перед собою два камінні льви, один підняв свою лапу, другий замкнув свою пащу. На далекім кінци малої, пустої вижини стоїть сьвятиня, з трох боків окружена скалами — то дуже мала сьвятиня і виглядає сїра та стара. З високої скали по лївім боцї будинку спадає малий водопад до ставку в долинї обведеного частоколами. Шум води заглушує всякий инший голос. Від моря дує студений вітер. Тут студене місце мимо сонця, понуре і непривітне, мов би сотками лїт не несла ся звідси молитва.

Ча плеснув в долонї і закликав а я на видоптаних деревляних сходах сьвятинї взяв ся здоймати чоботи. За хвильку почулись кроки і глухий кашель за стїною; она розсунула ся і показав ся старенький єрей в білім одїню. З глубоким поклоном попросив мене зайти до середини. Я увійшов та й іду попри дзвін, без котрого не може обійти ся, та попри лякерований столичок на книги, а перед собою виджу лиш иньші паперові стїни, що сягають від стелї аж до землї. Дїдусь, що заєдно покашлює, розсуває одну з них на право та водить мене до найсьвятїйшого місця, наповненого хмарою пахучого кадила. Перше, що виджу, то величезна бронзова лямпа з позолочуваними змиями, що вють ся довкола стовпа під лямпою. В переходї доторкнув ся я плечем ґірлянди дзвіночків, що звисала з єї вершка, подібного до цьвіту льотоса. Відтак прийшов я до вівтаря, але все ще не міг нїчого добре розпізнати. Але єрей розсуває одну стїну за другою, впустив струю сьвітла на позолочувані мідяні предмети та написи. Я розглядаю ся межи ґрупами вівтаря за образом божка — і виджу лиш зеркало, кружок з виполїрованого металю а в нїм моє власне лице а поза ним якийсь привид далекого моря.

Лиш зеркало! Що має значити сей символ? Ману? Чи може то, що весь сьвіт вставє для нас лиш яко відблеск нашої власної душі? А новиж то староіхіньска наука, що ми повинні шукати Будгу лиш в своїм власнім серци? Може я колись буду міг то лїпше зрозуміти.

Коли я так сиджу на камінних сходах та взуваю чоботи, щоби іти дальше, приходить до мене знову старенький єрей і поклонившись передо мною, наставляє менї якусь посудину.

увязнив жандарм хлопця, що хотів видати підроблену 20-коронівку. В его мешканю при ревізиї найдено на 18.000 К фальшивих паперів. Арештований, зізнав в слідстві цілу правду і з своїм братом завів комисию на гору сьв. Симеона, де на висоті 1500 метрів найдено в печери варстат до підроблюваня грошиий. Праса була заставлена величезною грудою леду, котрої комисия не могла відсунути. Полишивши сторожу на місци, вернула комисия до Бордано.

Господарство, промисл і торговля

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвящеників**, стоваришеня зарестрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць лютий 1904.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		15.655 96
2. Фонд резервовий		1.146 20
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан на початку міс.	80.670 18	
б) вложено в лютім	8.366 60	
разом	89.036 78	
в) винято в лютім .	5.802 93	
Позістає з кінцем місяця .		83 233 85
4. Сальдо побраних процентів .		1.624 61
5. Резерва податкова		60 —
6. З рахунку ріжних сторін . .		277 50
7. Непіднята дивіденда за р. 1903		76 50
8. Кредит банковий		8.660 —
9. Зиск за р. 1003..		613 57
Сума . .		111 348 19

II. Стан чинний:

1. Позички уділені на скрипти і векслї:	Кор. сот.	
а) стан на поч. місяця	101.926 77	
б) уділено в лютім .	7.430 —	
разом .	109 356·77	
в) сплачено в лютім	4.058·47	
Стан з кінцем місяця . . .		105.298 30
2. В щадниці почтовій (оборот чек.)		2.228 15
3. Льокациї в товариствах і банках		1.055 32
4. Сальдо коштів адміністрациї .		— —
5. Рахунок ріжних сторін . . .		— —
6. Движимости		557 —
7. Кошти засновання (решта) . . .		100 —
8. „ адміністрацаї		222 32
9. Готівка в касі з днем 29/2 . .		1.887 10
Сума .		111.348 19

Членів прибуло 10, убуло — остало з кінцем лютого 1904 всіх членів 357 з 414 з декларованими уділами в сумі 20.700 К.

Уділ членьский 50 К, може бути вплачуваний ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі на $4^1/_2$%; пожички уділяє на 7%. Товариство посередничить в заключуваню обезпечень на житє всякого рода і уділяє дотичних інструкций безплатно.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 10 марта. Пос. Фресель (чеський радикал) виголосив вчера тригодинну обструкцийну бесїду по чески, котру закінчив по німецки. Бесїдник виступав дуже остро против дра Кербера. — Пос. Шікер (німецкий поступовець) полемізував з пос. Герольдом і взяв в оборону праского ректора. Наконець промавляв внескодавець пос. Сілений а відтак пильність его внесеня відкинено 156 голосами против 69 і закрито засїданє а слідуюче назначено на нинї.

Прага 10 марта. Вчера вечером була знов на Перекопах і на площи сьв. Вячеслава борба Чехів з німецкими буршами. Пивибивано шиби. Поліция зробила порядок і арештувала 9 осіб. Поліцию обкидано камінем.

Константинополь 10 марта. З Митровиці доносять, що Шенсі-пашу усунено зі становища тамошного команданта і в той спосіб сповнено одно з бажань невдоволених Альбанців, що ненавиділи Шансі-пашу. Єсть надія, що тепед настане спокій.

Берлин 10 марта. „Berl. Tageblatt" одержав з Токіо вість о новім бомбардованю Порт Артура 15 японьскими кораблями. Мало згоріти богато домів а „Ретвізан" і верхи корабельні мають бути зовсім знищені. Урядового потвердженя сеї чутки нема.

Париж 10 марта. Петербурский кореспондент „Figara" розмавляв з шефом штабу росийского ґен. Сахаровом, котрий заявив, що Росия вишле до Манджуриї що найменше 400.000 людий, підчас коли Японія може вислати лиш 200.000. Не здамо нічого на судьбу — казав Сахаров — хочемо мати певність, що побідимо і знищимо Японців а до того треба 400.000 людий. Транспорт потреває може кілька місяців.

Париж 10 марта. Адмірал Макаров прибув до Порт-Артура і на кружляку „Аскольді" вивісив адміральский стяг. Панцирник „Ретвізан" удало ся (?) завезти до внутрішного порту, в наслідок чого можна его буде направити. Сподівають ся, що „Ретвізан" в короткім часї буде готов до борби.

Владивосток 10 марта. Здогадують ся, що японьска фльота під командою адмірала Урінь стрітила в заливі Пссієта росийску владивосточну фльоту і змусила єї до борби.

Льондон 10 марта. Бюро Райтера доносить з Токіо, що японьска фльота бомбардувала минувшої ночи Дальний, а відтак Порт Артур.

Льондон 10 марта. „Daily Telegraph" доносить з Тієнцину: Відділ Японців машерує над ріку Ялю. Японці заняли Фенґванґтунґ і побили Росиян коло гір Такулінґ. Японці суть тепер на 70 анґлійских миль (1 миля анґлійска — чверть нашої) від Нючванґу. 35.000 Росиян стоїть в Ліаоянґ. Сподівають ся битви. Відбуло ся кілька малих стичок в тих сторонах, при чім Росиян відперто зі стратами.

НАДІСЛАНЕ.

Я чим скорше вкинув якийсь мідяний гріш, гадаючи, що то будгайска скарбонка на милостиню і за пізно оглянув ся, що в тій посудині була горяча вода. Але красна чемність дідуся не дала менї засоромити ся ізза моєї грубої похибки. Не кажучи й слова і все ще усьміхнений забрав він посудину та вернув зараз з другою порожною, налив до неї з кітлика горячої води і завізвав мене знаками, щоби я пив.

Тим, що заходять оглядати сьвятиню, подають звичайно чай, але ся мала сьвятиня єсть дуже а дуже бідна; я гадав, що старенькому єреєви бракує того, без чого ніяка людина не може обійти ся. Коли я відтак сходив знову сходами на долину до дороги, видів я, як він ще за мною дивив ся, та зачув ще раз его глухий кашель.

Коли ми вже вертали домів, задержав Ча інрікішу на закруті якоїсь вузкої улиці коло якоїсь шафи або малесенької сьвятинї, не більшої, як найменший японьский крам, але котра зробила менї далеко більшу несподіванку, як котрий небудь з тих великих сьвятих будинків, які я доси видів. По обох боках входу стояли як сь дві потвори — голі, червоні як кров зі страшенними мязами, та ногами як у льва. В руках держали позолочені громові булави, а очи искрились їм від шаленої злости. То сторожі сьвятих річий, Ні О, або „два королї." І як раз межи тими двома червоними як кров потворами стоїть молоденька дївчина та дивить ся на нас. Струнка єї стать в сріблисто сірій одежи з мінячим ся фіолетним поясом визначує ся прекрасно від сумерку в середині. Єї повне спокою, чудово делікатне личко поривало би всюди до себе, а тут в тім дивнім контрасті, межи тими дивовижними потворами з обох боків робило таки таке враженє, що годі его висказати. Навіть тоті потвори не видавали ся менї вже так поганими, коли я видів тоту маленьку дївчину, що стояла межи ними така кр бненька і делікатненька, як найпишнїйший метелик і своїми наівними оченятами споглядала як дитина на чужинця.

„Готель, Ча, готель" — кличу, бо дорога далека а сонце вже западає; западає в такім чудово ясним блеску, як краска топазу. Сонце зайшло, блеск єго сьвітла погас, а Ча пристанув, щоби засьвітити свою паперову ліхтарню. Відтак ідемо скоренько межи двома довгими рядами помальованих паперових ліхтарень, що висять перед кождим крамом, а так густо одна коло другої і так рівненьким рядом, що виглядають мов би два безконечно довгі шнурки огнистих пацьорок. Нараз чути голос: торжественно, могутно несе ся понад криші міста грубий голос Тсуріґана, найбільшого дзвона сьвятині в Ноґіяма.

„Амма-камішімо ґо гякмон!"

Жіночий голос несесь серед ночи, сьпіваючи дивно солоденькими словами, та заходить до мене крізь отверте вікно. Мій японьский послугач, що умів трохи по анґлійски, сказав менї, що значать ті слова. То бідна сліпа Амма так висьпівує. Она жиє з того, що недужим та слабосильним мне голови. Від часу до часу она свище, щоби тоті, що ідуть або їдуть, виминали єї, бо она не видить. А она сьпіває також, щоби недужі і утомлені закликали єї. Дуже то сумний сьпів, але який солоденький голос! Єї слова значать, що она за „пятьсот мон" прийде і вмиє тобі голову і натиранєм тіла прожене біль та утому. Пятьсот мон то пять „се" (японьски сотики). Той чудово солоденький голос не дає менї спокою і менї майже хоче ся, щоби мене щось боліло, бо я заплатив би їй пятьсот мон, щоби она вилічила мене з того болю.

Вже сплю, а менї снить ся, що довкола мене як духи літають на всї боки японьско-хіньскі написи; виджу їх на вивісках, на паперових парасолях, на плечах у людий в сандалах. Їду без упину вузкими і осьвітленими улицями на інрікіши, котрої колеса сунуть ся тихенько, та все виджу великий, білий капелюх, як він танцює на голові Ча, що біжить передо мною на улици....

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).